

νετο λίαν τεταραγμένον. Ἡ Ῥαχήλ ἐπέβαλεν αὐτῷ σιωπὴν διὰ χειρονομίας, καὶ ἐκέντησε τὸν ἤμιονον.

Ἐἰσελθούσα εἰς τὴν ὁδὸν Γεοφρουά — Λαζνιέρ, ἀρῆσαι τὸ κίλυμα ὅπως μοι δώσῃ εἰς τὴν φιλοπερίεργον Κυράν Μαρτίαν ἀρομὴν νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῆς ἀλλοίωσιν, καὶ ἐκρυψε τὸ πολυτίμον ὕψωμα ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς.

Ἄμα ἀνακαλύψατα τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἀπὸ τοῦ ἡμιόου καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅτις οἰκονομίας χάριν, ἤτο μ' ἄζετο νὰ δδῆγῆται αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ ζῶα πρὸς τὸν κύριόν των.

— Ἐπιτόρτισον ἐνὰ ὑπηρετήν με αὐτῇ τὴν φροντίδα, πάτερ μου.

Ὁ Ἡλίας ἐστέναξε, δότι, κατ' αὐτόν, ἦτο ἐξοδον περιττὸν ἢ ἀμοιβὴ ἑλίγων λεπτῶν δι' ὑπηρεσίαν ἢ αὐτὸς ἠδύνατο ν' ἀναπληρώσῃ. Ἐντοσούτω ὑπῆκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς θυγατρὸς του καὶ ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐνταῦθα, ἡ Ῥαχήλ περιέβαλεν αὐτὸν σπασμωδῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, συνέσφιγγεν αὐτὸν ἰσχυρῶς καὶ ἤρχιστε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν.

— Πάτερ μου! εἶπε, πάτερ μου, θ' ἀποχωρισθῶμεν ἴσως.

Ὁ Ἡλίας ἀτεσπάσθη βιαίως ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

— Ν' ἀποχωρισθῶμεν! ἀνέκραξε, ποτέ, ποτέ! ν' ἀποχωρισθῶμεν . . . ἐγὼ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν θυγατέρα μου, τὸ τέκνον μου, τὴν ψυχὴν μου, τὴν εὐτυχίαν μου. Καὶ τί θέλω γίνεαι, ἐν καταδικασθῶ νὰ ζήσω μίαν ἑβδομάδα, μίαν ἡμέραν, μίαν ὥραν μακρὰν σοῦ;

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, ἐπανελάβε μετὰ θλίψεως ἡ Ῥαχήλ.

— Ποτέ! Μαντεύω τὴν ἰδέαν σου. Μέλεις νὰ ἐκτεθῆς εἰς κινδύνους, τῶν ὁποίων δὲν θέλεις νὰ συμμεθέξῃς· ἀλλὰ δι' ἐσέ περιφρονῶ τοὺς κινδύνους. Ἀγαπῶ τὴν ζωὴν δι' ἐσέ, διὰ νὰ σοὶ δεῖξω τῆς ἀγάπην καὶ ἀρροσιότην μου.

— Πάτερ μου, ἀγαθὲ μου πάτερ. Φεῦ! δὲν εἶμαι πλέον κυρία τῆς τύχης μου, καὶ ἐδιηγῆθη ὑπὸ ὄρκον εἰς τὸν γέροντα τὴν ἀλλόκοτον συνθήκην ἣν εἶχε συνδέσει μετὰ τῆς ἀγνωστοῦ κυρίας.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Ἡλίας, ὑποχρεούμεθα δύο νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν συνθήκην, ἡ κυρία ἀνθ' ἑνὸς θέλει ἔχει δύο δούλους. Ἄ! Ἄ! ἀγνοεῖ ἐκεῖνη τί δύνανται ὁ γέρον Ἡλίας. Ὁ ὅρις δὲν ἔχει μεγαλητέραν φρόνησιν καὶ ὁ κύων μεγαλητέραν πίστην αὐτοῦ δύναται νὰ δώσῃ μαθήματα δόλου καὶ πανουργίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀλώπεκα. Σὺ, τέκνον μου, ἀρκεῖ νὰ εἴπῃς πρὸς τὴν ἀγνωστον τοῦτο, καὶ δὲν θέλει μᾶς χωρίσει ποτέ.

— Πάτερ μου!

— Ἦξευρε ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλω σ' ἐγκαταλείψει ὁ ἀποθάνω. Σῶσον τὴν ζωὴν τοῦ Μαρκεσίου· πλὴν ἄρες με νὰ ζήσω.

— Πάτερ μου!

— Πατήρ σου! δὲν εἶμαι πλέον πατήρ σου· οὐ θέλω νὰ εἶμαι εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ δὲν εἶμαι πραγματικῶς. Νομίσεις σεαυτὴν θυγατέρα μου. Ἐ, ὦ πατήρ ἀγνώμονος! Θεὸς φυλάξοι. Σὺ εἶσαι ὄρρανή ἀγορασθεῖσα

ὑπ' ἐμοῦ παρά τινος ἀθιγγάνου γυναικὸς, ἡ ὁποία σὲ εἶχε κλέψει ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου ἢ παραλάβει ἀπὸ τὰς βαρμίδας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λαυροῦ μεταξὺ τῶν ἐκθέτων τέκνων! Μοι φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἐμπρὸς μου φορτωμένη με παιδία ῥακένδυτα, σύρουσαν μικρὰν βρέτος ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ φέρουσαν σὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· σὺ ἔκλαιες τότε δυ' αὐτὰ ἢ δὲ ἀσθίνευε καὶ ἡ δυστυχία σὲ εἶχον καταστῆσαι ὠχρὰν καὶ κτικτὴν καὶ σχεδὸν θήησκουσαν.

Ἡ ἀθιγγανὸς κρατοῦσα τὴν Ῥαχήλ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Ἡ μικρὰ σου πόσχει πολὺ, εἶπον ῥίψας εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἐλεημοσύνην ἣν ἐπεκαλεῖτο ἀπὸ τὴν εὐσπλαγγίαν μου.

— Ἀσθενής; ἀντίπεν ἐκεῖνη μεριδιῶσα, εἰπέ ἀγωνιώσα, δὲν θὰ ζήσῃ περισσότερον τῶν δύο ἡμερῶν σου.

Πῶς ἐπανελάβεν, ἡ κατάστασις τῆς κόρης σου δὲν σὲ ἀνησυχεῖ.

— Γὸ τέκνον αὐτὸ δὲν εἶνα ἰδικόν μου, εἶπε ἐκεῖνη, δὲν εἶμαι μήτηρ του, τὸ ἔυρον εἰς τὰς βαρμίδας ἐκκλησίας τοῦ.

— Εἶπέ κἀλλιον ὅτι τὸ ἔκλεψες.

— Ἡ ἀθιγγανὸς ὑπεριτιδίασε πάλιν.

Καὶ ἐὰν ἐγὼ δ'